

Identitatea și misiunea familiei creștine

Introducere:

În scrisoarea sa din 1994 adresată familiilor, Sfântul Ioan Paul al II-lea a scris:

„În timpurile moderne, progresul cunoașterii lumii materiale și, de asemenea, a psihologiei umane a fost considerabil; dar în ceea ce privește dimensiunea sa cea mai intimă, și anume dimensiunea metafizică, omul de astăzi rămâne în mare parte o ființă necunoscută pentru el însuși; prin urmare, și familia rămâne o realitate necunoscută.” (n° 19)

Ce poate fi mai natural decât familia? ...celula de bază a societății, locul unde se dezvoltă relații, ea este (sau ar trebui să fie) fundamentul formării și dezvoltării fiecărei ființe umane.

Atât de des abuzată, destabilizată, destrămată sau în pericol de destrămare, familia este chemată să redescopere comoara pe care o conține, atât pentru propriul său bine cât și pentru cel al Bisericii și al lumii întregi.

Ca și în parabola comorii ascunse în câmp, care îl invită pe protagonist să vândă totul, să renunțe la tot pentru ca să cumpere acest câmp și să descopere această comoară și, în cele din urmă, să se poată bucura de ea, tot astfel să profităm de acest timp pentru a întrevădea și a accesa bogățiile primite de către fiecare familie prin har și care se dovedesc a fi un dar pentru misiunea Bisericii și pentru umanitate.

Identitatea și misiunea familiei creștine pot fi dezbătute în trei timpi:

- I. Familia, o comoară dăruită de Dumnezeu
- II. Familia, o comoară care trebuie „dezgropată” și readusă la viață
- III. Familia, o comoară care trebuie împărtășită pentru a da roade

I. Primul timp: Familia, o comoară dăruită de Dumnezeu

Ce a vrut Dumnezeu prin crearea cuplului și a familiei? Ce a vrut El să ne spună când a ales să se întrupeze și să trăiască într-o familie? Care este identitatea familiei creștine?

1. Căsătoria, un semn prețios

Într-un moment în care noile generații percep cu dificultate valoarea sacramentului căsătoriei și aleg din ce în ce mai mult să nu se căsătorească... se pune întrebarea: dezvăluim noi și arătăm cu adevărat ceea ce este căsătoria creștină?

Familia pornește de la cuplu, subliniază primul capitol din Amoris Laetitia, iar acesta este chemat să își trăiască uniunea ca pe un „semn prețios”. Despre ce semn este vorba aici?

AL (119) ne spune: „Căsătoria este un semn prețios, pentru că «atunci când un bărbat și o femeie celebrează sacramentul căsătoriei, Dumnezeu însuși, am putea spune, se "reflectă" în ei imprimându-și trăsăturile sale și iubirea lui infinită. Căsătoria este simbolul iubirii lui Dumnezeu pentru noi. De altfel, și Dumnezeu este comuniune: cele trei persoane Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt trăiesc dintotdeauna și pentru totdeauna în unitate perfectă. Și tocmai acesta este misterul căsătoriei: Dumnezeu face din cei doi soți o singură ființă».”

Astfel, această iubire care curge între persoanele Sfintei Treimi este ceea ce Dumnezeu oferă soților pentru ca ei, la rândul lor, să o trăiască și să o răspândească în propria familie, în Biserică și în societate.

2. O comoară ce necesită a fi dezvăluită soților

Când am descoperit acest proiect al lui Dumnezeu pentru cuplu și familie, am trăit o adevărată reînnoire a legământului nostru deși eram deja căsătoriți de mai mulți ani!

Conștientizarea acestei realități ne-a făcut să intrăm în minunata contemplare a vocației noastre de soți. Am înțeles mai bine frumusețea și profunzimea legământului nostru.

Sfântul Ioan Paul al II-lea dezvoltă în catehezele sale numite „Teologia trupului” ideea că bărbatul și femeia în cadrul căsătoriei sunt imaginea a ceea ce Dumnezeu vrea să trăiască cu fiecare dintre noi.

Astfel, familia și, în cele din urmă, toate relațiile umane din societate și din Biserică, sunt chemate să trăiască această comuniune de iubire pentru a fi unite. Aceasta este rugăciunea lui Isus înainte de a părăsi această lume: „Tată, fie ca ei să fie una, precum și noi suntem una” Ioan (17,11).

Acum, cu toții provenim din familii (care uneori pot fi foarte rănite) și știm cât de dificil poate fi să trăim împreună uniți... cât este de dificil să-l iubim pe celălalt necondiționat... să avem grijă unul de celălalt (de la cel mai mic până la cel mai mare), să construim această comuniune între noi atunci când diferența celuilalt mă deranjează... și totuși, acesta este planul lui Dumnezeu pentru familii și calea spre sfințire a fiecăruia.

Această comoară ascunsă în Dumnezeu și pe care El ne-o împărtășește creându-ne după chipul și asemănarea Sa, ne invită să o trăim, știind că rodul ei va fi umplerea de însași Bucuria lui Dumnezeu: „Să aibă în ei bucuria mea și să se umple de ea”, spune Isus în Ioan 17,13. Aceasta este bucuria iubirii. Ce suflet nu visează să trăiască această bucurie a iubirii? Ce cuplu și ce familie nu-și dorește să fie fericită împreună?

3. O vocație

Astfel, căsătoria creștină este mult mai mult decât un contract social, ea este o vocație, „un dar pentru sfințirea și mântuirea soților”, AL (72) este o chemare. Soții și familiile lor sunt chemați de Dumnezeu să trăiască o misiune, aceea de a-L face vizibil în această lume. Atunci când relațiile dintre membrii unei familii sunt orientate spre „grija față de celălalt”, iubirea este prezentă și familia trăiește o dublă mișcare:

- o unitate interioară (comuniune între membri)
- și o răspândire prin împărtășire în lumea exterioară (o mărturie în lume)

Este important să înțelegem această comoară și să o dezvăluim, deoarece cuplurile și familiile care trăiesc această comuniune de iubire sunt în mod intrinsec fericite și rodnice. Ele dau inevitabil roade oriunde sunt plantate.

Am fost martorii puterii unui program pastoral, condus de cupluri pentru „cuplurile necăsătorite”, care s-a desfășurat în câteva parohii. La sfârșitul parcursului, mai multe cupluri, atinse de această vocație la care le cheamă Dumnezeu, au cerut sacramentul căsătoriei. Acest mesaj a rezonat atât de mult în inimile lor și în propria lor experiență de iubire conjugală, încât i-au înțeles realitatea și originea. Ei și-au dorit să o trăiască și să devină ei înșiși mărturisitorii ei.

⇒ Descoperirea acestui dar al lui Dumnezeu este, prin urmare, primul pas necesar pentru cupluri și familii, Trăirea lui este al doilea.

La fel ca la o vânătoare de comori, avem nevoie de indicii care să ne ajute să ne îndreptăm în direcția corectă. Avem nevoie de indicii care să ne ajute să „dezgropăm” acest dar cuibărit în inima sacramentului căsătoriei noastre și să-l scoatem la lumină.

II. Al doilea timp: Familia, o comoară care trebuie „dezgropată”

Dacă familia este o comoară pentru întreaga lume, cum putem să o ajutăm să crească și să strălucească astfel încât să atragă și să permită și altora să aleagă această vocație la care Dumnezeu îi cheamă?

Entuziasmați și binevoitori la începutul căsătoriei, cuplurile și familiile sunt deseori copleșite de ritmul frenetic al muncii, de activitățile multiple ale fiecăruia, de tentațiile lumii și riscă, cu timpul, să devină parteneri care trăiesc mai mult sau mai puțin bine împreună... și care, ulterior, într-un procent mult prea mare, decid să se separe.

Cum putem trăi, în cuplu și în familie, relații de iubire care să ne unească profund, relații care să conducă la aceea comuniune ce reflectă chipul lui Dumnezeu?

Patru „indicii” sau „chei” care ne-ar putea ajuta să avansăm pe acest drum în direcția bună ar fi:

1.Primul indiciu: trecerea de la utilitarism la dăruire

Adeseori, dragostea se reduce la pasiune iar aceasta se bazează doar pe ceea ce simțim sau nu simțim... dar dragostea adevărată trece dincolo de sentiment și se maturizează în timp.

În căutarea noastră de a iubi cu adevărat și pentru totdeauna, avem o pietricică în pantof care ne îngreunează exercițiul... utilitarismul dezvoltat de ego-ul nostru!

Cu toții experimentăm înclinația noastră naturală de a „lua” în loc de a „da”, de a ne „folosi”.

Cu toții suntem predispuși, în mod natural, spre a „lua” în loc de a „da”, a „se servi” în loc de a „servi”. Consecință a păcatului originar, această înclinație ne determină să ne folosim de celălalt iar acest lucru dăunează cu adevărat relațiilor noastre.

În loc să-l „iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru ca pe noi înșine” Mc. 12,31-33 (cele două porunci în care se rezumă toate celelalte, după cum ne spune Isus), adesea ne folosim de aproapele nostru pentru satisfacerea propriului nostru interes.

Atunci când ne-am dat seama de prezența acestei prejudecăți în relațiile umane și, prin urmare, în propriul cuplu și în propria familie, fiecare dintre noi ne-am examinat personal și conștient relația cu celălalt... relația mea cu soțul (sau soția), relația mea cu copiii mei, cu părinții mei în vârstă și, în final, cu toți cei ce ne înconjoară. (un mic exercițiu pe care oricine îl poate face, în orice moment al vieții sale). Realizăm adesea că vorbele și acțiunile noastre nu sunt întotdeauna îndreptate spre binele celuilalt și că există o muncă individuală de făcut pentru a ne schimba, a-l iubi pe celălalt, a nu-l folosi niciodată, a-i respecta libertatea și a accepta faptul că suntem diferiți.

Pentru a avansa în comuniunea conjugală și familială, trebuie să înlăturăm pietricica „utilitarismului” care ne înfrânează și ne împiedică să ne atingem scopul!

Deci, cum putem trăi cu adevărat această comuniune de iubire în cuplurile noastre și alături de copiii noștri?

Cristos ne arată calea: „El se dăruiește pe Sine”. El ne dăruiește propria sa viață pentru ca noi să avem calea spre adevărata Viață. Adevărata iubire înseamnă dăruire. „Nu există o iubire mai mare decât să-ți dai viața...”, ne spune El (Ioan 15,13) și aceasta este exact ceea ce va face El.

Suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu pentru a ne dăruia. Aceasta este misiunea părinților pentru copiii lor, dar este și misiunea soților între ei precum și misiunea Bisericii în lume.

Comuniunea se trăiește prin dăruire.

Am realizat că dăruirea de sine este ceva concret... și ia forma multor gesturi gratuite din viața noastră de zi cu zi. Mai multe gesturi de tandrețe, mai multe cuvinte frumoase și încurajatoare, mai puține reproșuri... Mai multe cereri de iertare între noi și față de copiii noștri. (Cu toții facem greșeli, iar a recunoaște acest lucru și a spune soțului sau copiilor: „Am greșit, vă cer iertare”, este un act care cere smerenie și este deci extreme de dificil... dar este un act puternic și restabilește comuniunea destabilizată prin greșală. În ceea ce ne privește pe noi, nu trece o săptămână fără să experimentăm acest lucru).

Mai multă ascultare, mai multă atenție oferită celuilalt și nevoilor lui, mai multe mici servicii.

În AL, Papa Francisc ne spune: În familie „este necesar să folosim trei cuvinte. Repet, trei cuvinte: te rog, mulțumesc, iartă-mă. Trei cuvinte cheie!”. AL (132).

Iar în capitolul IV din AL, ne invită să medităm asupra „imnului carității” din prima epistolă către Cor. (13,4-7) pentru că, spune el, „găsim acolo anumite caracteristici ale iubirii adevărate” „iubirea este răbdătoare, iubirea este ajutătoare etc... Atitudini și acțiuni care ne facilitează adevărate relații de iubire după chipul lui Dumnezeu.

Când am început să aplicăm dăruirea de sine prin utilizarea acestor gesturi și cuvinte concrete, am fost reînnoiți în mod natural în iubirea noastră astfel încât într-o zi, fetița noastră cea mica ne-a spus: „Părinți, v-ați schimbat... păreți mai îndrăgostiți!”.

Această iubire prin dăruire, care ne desprinde de noi înșine pentru a ne îngriji de celălalt în mijlocul familiilor noastre, trebuie învățată de la cea mai fragedă vârstă și reînvățată în fiecare zi, iar atunci când este trăită, ea îi molipsește pe cei din jurul nostru și, prin urmare, Biserica și societatea.

Este bucuria iubirii cea care se răspândește, o iubire vie care se propagă.

Iată de ce GS (48) ne spune: „Familia va răspândi tuturor adevărata natură a Bisericii, atât prin iubirea soților, prin fecunditatea lor generoasă, prin unitatea și fidelitatea căminului, cât și prin colaborarea amicală a tuturor membrilor săi”, iar AL (47) subliniază: „Și Biserica, pentru ca misterul ei să fie înțeles pe deplin, își îndreaptă privirea spre familie considerând că aceasta poate oglindi acest mister într-un mod autentic”.

Și Sfântul Ioan Paul al II-lea ne spunea în scrisoarea sa din 1981, (nr. 14), adresată familiilor: „Familia este calea Bisericii... aceea cale care, prin viața conjugală și familială, duce la Împărăția Cerurilor (cf. Mt. 7,14). Este important ca „comuniunea persoanelor” din familie să devină o pregătire pentru „comuniunea sfinților”, „Familia este centrul și inima civilizației centrate pe iubire”.

2. Al doilea indiciu: planificarea unor momente speciale

La începutul căsniciei noastre, cupluri care trăiau acest dar al dăruirii de sine și în slujba Bisericii organizând parcursi pentru cupluri în parohii, ne-au invitat să ne planificăm în programul nostru săptămânal un timp special dedicate cuplului pentru a împărtăși și a comunica mai profund. Aceste momente pe care continuăm să le planificăm chiar și astăzi, după 35 de ani de căsătorie, sunt cu adevărat prețioase și consolidează relația noastră de soți.

De asemenea, a petrece un timp de joacă și de calitate cu copiii noștri în fiecare săptămână este o expresie concretă a iubirii pe care o avem pentru ei dar îi și învață pe ei să ofere timp altora.

Deschiderea și disponibilitatea familiei noastre față de ceilalți, urmând exemplul fraților și surorilor noastre orientale care întâmpină cu generozitate și se bucură de aceste noi întâlniri, este și vocația familiilor noastre, care ne încurajează spre împărtășire și comuniune cu ceilalți.

AL ne spune: „Încă de la început, iubirea respinge orice tendință de închidere în sine și se deschide spre o fecunditate care se extinde dincolo de propria existență”.

3. Al treilea indiciu: „Prin El, cu El și în El...”. Rămâneți în Dumnezeu

Aceste cupluri ne-au invitat să ne rugăm împreună cu ele, întrebându-ne astfel despre locul pe care îl ocupa Dumnezeu în familia noastră.

„Transmiterea credinței presupune ca părinții să trăiască o experiență reală de încredere în Dumnezeu, de căutare a lui, de nevoie de el...” ne spune AL (309). Am putut vedea că aceste cupluri credeau și trăiau acest lucru. Mărturia lor ne-a atins și ne-a determinat să dorim să trăim același lucru ca și ei.

Isus, alegând să-și înceapă viața publică prin participarea la nunta din Cana, nu ne arăta dorința sa de a fi prezent în inima sacramentului căsătoriei noastre? De ce să ne lipsim de ajutorul său pentru a transforma apa noastră zilnică în vin de sărbătoare? De altfel, vinul (simbol al bucuriei la evrei) pe care îl dă Cristos este mult mai bun decât cel produs de mâinile simple ale unui om... receptorul este uimit de acest lucru!... și noi la fel, dar totuși este adevărat: AL ne spune: „Dacă familia reușește să se concentreze în Cristos, El unifică și luminează toată viața de familie,, AL (247). Într-un mod foarte simplu, am reintrodus binecuvântarea, ne-am planificat scurte momente de rugăciune în cuplu și cu copiii noștri, am citit și împărtășit cu ei pasaje din Evanghelie, am participat la sesiuni care ne-au invitat să ne rugăm în familie...

Astăzi, când copiii noștri sunt la rândul lor părinți, observăm că ei transmit în mod natural propriilor lor copii acest stil de viață cotidian alături de Dumnezeu. Astfel, din când în când, unul dintre nepoții noștri, care are de patru ani ne spune la ora mesei: „dar am uitat să mulțumim Domnului!”. Iată deci cum nepoții noștri ne readuc la viața noastră ordonată! Și același omuleț, vorbind cu oamenii pe stradă, le spune la plecare: „La revedere, domnule, te iubesc”... lăsându-l pe cel cu care vorbește atât surprins, cât și emoționat! Copilul este un burete care absoarbe și dă înapoi ceea ce primește. Într-o cultură plină de iubire, în care se știe iubit de Dumnezeu și de părinții lui, el va întoarce spontan această dragoste în societatea în care va crește.

Astfel, Dumnezeu, care este izvorul acestei iubiri de comuniune, prin aceste momente familiale de calitate, simple de altfel, și prin aceste momente de rugăciune în familie, irigă

inimile noastre și ale copiilor noștri cu iubirea sa. El formează cuplurile și familiile în această comuniune de iubire la care sunt chemate și ale cărei semne vizibile sunt pacea și bucuria.

4. Al patrulea indiciu: Reaprindeți flacăra

Știm că focul are nevoie de lemne și de susținere pentru a continua să ardă, altfel se stinge!

„Pierre și Sophie, căsătoriți fiind de 12 ani, au decis să se despartă pentru că nu mai suportau să trăiască împreună. Un alt cuplu le-a spus: «Poate că vă lipsesc câteva ingrediente pentru ca rețeta să fie bună și să vă satisfacă din nou?» Invitați la un weekend (reculegere) pentru familie, în care cuplurile care l-au organizat s-au ocupat de ei și de copiii lor și în care au trăit, printre altele, o experiență de rugăciune, de comunicare, de iertare... acest cuplu a ales să pornească din nou la drum împreună și să își alimenteze relația cu „un lemn nou” pentru a-și da o șansă de a reaprinde flama iubirii lor. Anul trecut, ne-au împărtășit că sunt în continuare pe același drum. Pe fețele lor fericite și în ochii lor plini de speranță, puteam vedea că un spirit nou îi reînnoia.

Prea multe cupluri suferă, iar astăzi multe din ele aleg să se separe deoarece nu reușesc să găsească „lemnul” pentru a menține flacăra iubirii și a merge mai departe împreună.

Durerea despărțirii frânge inimile și mai ales cele ale copiilor, atunci când sunt copii, și de foarte multe ori îi îndepărtează pe membrii familiei de Dumnezeu și de Biserică.

Să avem grijă de cuplurile și familiile din parohiile și diecezele noastre.

Nu doar în momentul pregătirii pentru căsătorie, ci la toate vârstele, pentru ca ele să dispună de resursele necesare solidificării și fructificării acestei comori.

Cum mergem noi în întâmpinarea lor pentru a le mărturisi și a le transmite această comoară pentru care Dumnezeu i-a creat și pentru a-i ajuta să o trăiască?

Să fim creativi, ca aceste cupluri care au organizat acest parcurs împreună cu preotul lor paroh.

Să-i cerem Duhului Sfânt idei și puterea de a implementa noi inițiative.

⇒ La aceste prime două etape de „Dezvăluire” și de „Dăruire”, chei pentru cupluri ca să reușească să trăiască comoara comuniunii îngropată în inima iubirii lor conjugale și familiale, se adaugă „Împărtășirea și transmiterea” acestei comori către alții.

III. Al treilea timp: Familia, o comoară de împărtășit; chemarea misionară a cuplurilor și a familiilor

Această comoară a familiei creștine trebuie să fie pusă în valoare.

Bucuria iubirii este comunicativă și îi atrage la ea pe cei care sunt pierduți și singuri.

Astfel, este necesar, pe de o parte, să „trezim” familiile ca să conștientizeze valoarea pe care o au în cadrul Bisericii, spune AL (290); pe de altă parte, este important ca Biserica să învețe să prețuiască darurile pe care Spiritul Sfânt le conferă familiei, recunoscând-o ca protagonistă a evanghelizării: familiile trebuie să fie „atât biserici domestice, cât și izvor de evanghelizare în societate”.

1. **Prima misiune a cuplului este aceea de a da viață și de a o educa**, iar în această educație, cuplul creștin va trebui să-și dea interesul de a întreține și crește viața divină, depusă ca „un bob de muștar” în fiecare dintre copiii lui în ziua botezului. Prea des, noi, în calitate de părinți, ne ocupăm de formarea academică a copiilor noștri, dar din jenă sau din lipsă de convingere...delegăm transmiterea credinței în afara familiei. Cateheza în parohie, e bine, dar nu e suficientă... Credința se transmite în primul rând de către părinți: *În toate zilele vieții tale, tu precum și fiii tăi și fiii fiilor tăi, să țineți... poruncile Lui. Să repeți aceasta fiilor tăi, să o repeți neîncetat...*, ni se spune în Deut. 6,2-7. Copilul a cărui credință este înrădăcinată în sânul familiei va reuși cu mai multă ușurință să o trăiască mai târziu și să dea mărturie despre ea. Vocațiile sunt de asemenea trezite în acest sol de credință familială vie, iar Biserica are nevoie de aceste generații tinere pentru a duce Evanghelia mai departe.

A doua misiune: Să fim lumină în această lume: *voi sunteți lumina lumii*, ne spune Isus în Mt. 5,14-16. *nu aprindem o lampă ca să o punem sub obroc... la fel și lumina voastră trebuie să strălucească înaintea oamenilor pentru ca atunci când vor vedea lucrurile bune pe care le faceți, vor da slavă Tatălui vostru care este în ceruri.*

Familia creștină este chemată să dea mărturie în fața tuturor despre o dedicare generoasă și dezinteresată față de problemele sociale favorizându-i pe cei săraci și marginalizați. ne spune FC 40. Astfel, suntem chemați să păstrăm ușile caselor noastre deschise și să ne implicăm în viața publică a comunității. Soții și familiile care încearcă să trăiască în această comuniune autentică și care merg înainte fără a se descurajeze sprijinindu-se pe iubirea milostivă a lui Dumnezeu, radiază în mod natural această iubire în angajamentele lor sociale și apar ca niște lumini pe drumurile vieții. Furtunile îi stropesc (din păcate, toate familiile trec prin încercări) dar rămân în picioare, ancorați cu încrederea în Dumnezeu. Farul nu este înghițit de mare (un simbol al morții) și continuă să strălucească în noapte, indicând drumul spre port. Lumină de speranță pentru regăsirea drumului, el este un sprijin ce arată, în societățile actuale de consum și violență, că iubirea învinge, durează și că este o sursă de viață și de fericire.

3. Să devenim cupluri și familii misionare în Biserică :

Încă din 1981, FC (50) ne-a spus:

Dacă familia creștină este o comunitate, [...] participarea ei la misiunea Bisericii trebuie să se desfășoare în mod comunitar; pin urmare, soții ca și cuplu, părinții și copiii ca și familie, trebuie să trăiască împreună slujirea lor în Biserică și în lume.

a) **Complementaritatea statutului în misiune** este bogată și indispensabilă astăzi pentru a da mai mult rod și pentru a ajunge la persoane care sunt dificil de atins de o singură categorie de persoane.

La fel cum tinerii evanghelizează mai ușor tinerii, familiile pot ajunge mai ușor la alte familii prin mărturia lor.

Sfântul Pavel înțelesese deja acest lucru dovadă fiind faptul ca s-a înconjurat de cupluri precum Priscila și Aquila pentru a-l ajuta în evanghelizare. În Biserica primară, Evanghelia s-a răspândit în bazinul mediteranean și prin intermediul lucrării misionare a cuplurilor.

Așa cum a subliniat Papa Francisc în ianuarie 2019 la Rota: „Suntem mirați și emoționați de această recunoaștere profundă din partea lui Paul a activității misionare a acestor soți; și, în același timp, se poate recunoaște că această sinergie este un dar prețios al Duhului Sfânt pentru primele comunități creștine”.

b) Dimensiunea misionară a sacramentului căsătoriei

La această chemare la misiune, comună tuturor celor botezați prin harul preoției baptismale, se adaugă pentru soți o chemare vocațională care vine din partea sacramentului căsătoriei.

Identitatea cuplului căsătorit este caracterizată de sacramentul său, astfel încât carismele proprii fiecăruia dintre cei doi soți sunt îmbogățite de carismele cuplului însuși, ca o entitate deplină, formând un singur trup.

Prin sacramentul căsătoriei, Sfânta Treime se face prezentă soților:

- a. Tatăl îi unește
- b. Fiul îi mântuiește și se oferă ca să „trăiască din El”,
- c. Spiritul Sfânt transmite ardoarea misiunii.

În timpul celebrării căsătoriei, binecuvântarea preotului, care înainte de Sfântul Ioan Paul al II-lea era o simplă rugăciune cu mâinile ridicate, s-a transformat ulterior într-o rugăciune cu mâinile întinse asupra cuplului, o rugăciune „consacratoare” de trimitere în misiune.

Biserica are nevoie astăzi de soți care să exercite acest dar de a fi misionari împreună.

c) **Să chemăm cuplurile la misiune**, nu doar soțul sau soția, ci soții împreună. Mărturia unui cuplu căsătorit echivalează cu comunitatea maritală radiantă căci are mai mult impact decât vestirea Evangheliei de către un bărbat și o femeie care se înțeleg bine și decid să facă acest lucru împreună. Astfel, AL (200) ne spune: „Părinții sinodali au insistat asupra faptului că familiile creștine, prin harul sacramentului căsătoriei, sunt principalii actori în îngrijirea pastorală a familiei, mai ales prin mărturia bucurăsoasă a soților și a familiilor care sunt niște biserici domestice”.

Parohi, îndrăzniți să chemați cuplurile, soți și soții, să slujească împreună.

Cupluri, să îndrăznim să răspundem împreună cu o singură voce.

Să nu ne fie teamă, strălucirea iubirii cultivate va fi atractivă de la sine.

Soții dezvăluie în mod natural frumusețea și forța acestui sacrament care îi unește și atrag după ei și alte cupluri, alți tineri determinându-i să slujească la rândul lor Biserica.

Să nu renunțăm la angajamentul de a sluji în cuplu, crezând că nu suntem capabili. Cu toții avem talentele și limitele noastre, dar Dumnezeu știe acest lucru și totuși are încredere în noi și ne cere să fim ucenici misionari.

d) Roadele misiunii în cuplu și în familie:

„Dăruind, primim...” spune Sfântul Francisc de Assisi

Pentru noi, soții, a sluji împreună este un act virtuos care aduce multe roade pentru cuplu și familia noastră.

Primul este descoperirea admirativă a talentelor partenerului nostru, pe care le putem vedea de aproape în acțiunile misionare pe care le facem împreună în mod voluntar. Această admirație hrănește dragostea noastră reciprocă.

Acest angajament misionar este un factor constructiv de împărtășire între noi, ne minunăm și comunicăm despre misiunea noastră. Bucuria pe care ne-o produce amândurora acest dar primit de la Domnul, ne îmbogățește relația și o face să crească.

Și nu în cele din urmă, copiii noștri, participând împreună cu noi la anumite activități, învață în mod firesc darul gratuit al dăruirii de sine pentru alții și dacă asimilează: a avea grijă de familie *ad intra* și a sluji *ad extra* este un echilibru bun, ei la rândul lor, mai târziu, se vor implica în viața Bisericii. Este ceea ce subliniază Exortația apostolică *Christi fideles Laici* atunci când spune: *Cu cât soții și părinții creștini vor crește ghidați fiind de faptul că „Biserica lor domestică” participă la viața și misiunea Bisericii universale, cu atât mai mult copiii lor vor putea să se formeze în „sensul Bisericii” și vor înțelege frumusețea dedicării timpului lor în slujba Împărăției lui Dumnezeu”*. (ChL 62)

Concluzie:

Pentru a încheia, voi împărtăși cu voi o scurtă mărturie din propria mea familie, despre cât de roditor poate fi un cuplu misionar precum și importanța adresării invitației cuplurilor de a deveni misionari împreună.

Am crescut într-un sat muntos din Franța, cu părinți catolici, mama mea practicând din convingere, iar tata din tradiție, fără să știe cu exactitate dacă Dumnezeu există cu adevărat sau nu. Participa la liturghie din obligație, mai mult în fundul bisericii sau în cor pentru a asculta orga, dar niciodată alături de soția sau de copiii lui. Mama petrecea mult timp în parohie, prea mult, după spusele tatălui meu... Viața lor de cuplu era dificilă și treptat s-a bifurcat atât de mult încât, într-o zi, s-a pus problema despărțirii! Părea că se ajunsese la sfârșitul drumului lor împreună...dar au fost de acord să participe la o „sesiune pentru cupluri”, care le-a dezvăluit indiciile pentru a-și relua călătoria împreună, descoperind astfel și beneficiul pe care-l putea avea un cuplu implicându-se împreună ca și misionari.

O muncă de reconstrucție și reunificare a început să aibă loc încetul cu încetul. Certurile cu care eram obișnuiți în timpul meselor au fost înlocuite cu discuții despre organizarea echipelor liturgice și despre misiunea parohiei.

Tatăl meu, văzând beneficiile pe care le aducea cuplului slujirea împreună cu mama, a chemat și alte cupluri să li se alăture. A fost incredibil să văd cum cel care, când eram tânăr, îmi spunea că Biserica este pentru femei și pentru câțiva bărbați care doresc să devină preoți, a devenit un stâlp al parohiei și un misionar...

Când a murit, acum doi ani, părinții mei erau căsătoriți de 55 de ani, iar copiii noștri își amintesc de bunicii lor ca de un far care le lumina calea: uniți, fericiți, slujindu-L pe Domnul împreună, ținându-se de mână în timpul liturghiei când se rugau Tatăl Nostru!

„Biserica este un bun pentru familie, familia este un bun pentru Biserică”, spune AL (31)

Să avem grijă de cupluri și de familii, să le permitem să crească în iubire și să le chemăm la misiune pentru a desăvârși lucrări de caritate și evanghelizare împreună cu păstorii noștri. După cum ne amintește AL2: „Anunțul creștin ce vizează familia este cu adevărat o veste bună”. Așa că haideți să o transmitem pentru că astăzi, tinerii au nevoie să înțeleagă sensul ei pentru a se angaja în această aventură!